

(много пари за онова врѣме), които трѣбвало да изразходва за свои нужди и за нуждитѣ на взаимното училище, въ което сж станали прѣдставления¹⁾. Поводъ да се дадатъ прѣдставления не е било само желанието на членоветѣ да осигурятъ срѣдства за подрѣзка на читалището или училището (да се набавятъ вѣстници, книги, учебни помагала, да се подѣржатъ бѣдни ученици и т. н.), но оная насжщна, психофизиологична потрѣба отъ забави, развлѣчения и удоволствия, която е присжща на всѣки индивидъ и която се е чувствувала по това врѣме отъ всички. Това най добръ се вижда отъ голѣмия напливъ на посѣтители на прѣдставленията.

Тия прѣдставления всѣкога се придружавали отъ набързо скърпенъ оркестъръ, който още повече засилвалъ обичята къмъ тѣхъ. Такива оркестри били уредени изъ по голѣмитѣ градове на страната и въ емигрантско. Тая връзка между театъра и музиката е влияла твърдѣ много за развитието на едното и другото изкуство.

Публиката е била най разнообразна. Хора отъ разви класи и положения посѣщавали прѣдставленията. Начело стояли, разбира се, турскитѣ власти, влиятелни чорбаджии и по-видни граждани. Върху тая некултурна публика, естествено, силно впечатление сж произвеждли тия прѣдставления, макаръ играта на актьоритѣ да е била слаба, изпълнявана все отъ младежи, безъ участието на жени, за които е било срамно по онова врѣме да се явяватъ на сцена, защото рискували да изгубятъ своята честъ, своето достоинство.

Не всички, обаче, сж гледали съ добро око на тия прѣдставления. Единъ отъ сливенскитѣ граж-

¹⁾ В. Македония, год. V. (1871), бр. 8. В. Свобода, г. I. (1870), бр. 22, стр. 166 В. Турция, г. VII. (1871), бр. 2.